

Missatge per a l'any 2023

Vida interior i solidaritat

On podem trobar la font d'una fraternitat universal, tant amb la nostra família humana com amb tota la creació? Respostes ben diferents a aquesta pregunta han anat madurant en les tradicions espirituals dels pobles de la terra.

Per als cristians, ara és l'hora d'aprofundir en la comprensió de la fe. No tant per fer-se veure ni pretendre tenir respostes per a tot, sinó més aviat per contribuir de manera més eficaç en la recerca comuna d'aquells que no volen sotmetre's a un destí sinó que escullen treballar per les grans qüestions d'avui en dia. Aquest missatge per a l'any 2023 busca identificar pistes per renovar la vida cristiana dels nostres temps.

«Pregar i practicar la justícia.» En els anys terribles de la Segona Guerra Mundial, aquesta era la intuïció del pastor Dietrich Bonhoeffer.¹ Des de la presó, reflexionava sobre l'essencial de la vida cristiana. En plena tragèdia de la guerra es va aixecar. En la nit del seu temps, ell hi veia clar:

El fet de ser cristià només pot consistir, avui en dia, en dues coses: pregar i practicar la justícia entre els humans. Tot allò que pensem, que discutim i organitzem en el si de la nostra pràctica cristiana ha de néixer de nou d'aquesta pregària i d'aquesta acció.²

Com podem traduir avui aquesta intuïció? Cadascú podria donar una resposta. A Taizé, diríem: aprofundint en la vida interior i la solidaritat amb els altres, o, fins i tot, nodrint la vida de pregària i eixamplant les amistats...

Per tal descobrir els senyals de la presència de Déu en la nostra vida, el testimoni de Dietrich Bonhoeffer pot ajudar-nos. Ell era molt conscient del mal absolut que corria en el seu temps. Tot i així, com tants d'altres fins el dia d'avui en situacions de violència extrema, un impuls interior li va permetre optar per l'esperança i per la confiança en Déu, sense desesperar de la humanitat.

En les circumstàncies actuals, també nosaltres podem escollir la confiança. Som lliures de discernir, al cor del nostre món, una llum que prové d'un altre lloc. Fins i tot quan travessem un moment difícil, fins i tot quan Déu sembla no respondre al nostre crit, aquesta llum ja s'alça en els nostres cors com l'estel del matí (2 Pere 1, 19).

f. Alois

1. Compromès en la resistència contra Hitler i actiu en l'Església confessant, Dietrich Bonhoeffer (1906-1945) fou empresonat l'any 1943 i executat el 1945. Després de la guerra, la repercussió que tingueren les seves cartes i reflexions escrites a la presó continua fins avui.

2. «Pensaments pel dia del baptisme de D. W. R. Bethge» (maig 1944), dins de *Resistència i submissió*.

Optar per la confiança

Avui que tantes càrregues afeixuguen les generacions més joves —i no només les més joves—, què podria transformar la nostra mirada i desvetllar la nostra creativitat? Per descomptat, hi ha moltes raons per sentir una profunda ansietat que pot afectar la nostra visió del món i la nostra mirada sobre nosaltres mateixos. Alguns fins i tot s'interroguen sobre Déu i la seva presència en el món.

La inquietud és una reacció comprensible. Fins i tot pot ser saludable quan ens estimula a observar i a comprendre, sense ingenuïtat però amb lucidesa, els perills que ens amenacen. Tanmateix, estiguem atents a no cedir al fatalisme, al cinisme o a la por, que ens podrien abocar a una espiral negativa.

Per tal d'evitar quedar-nos en aquest atzucac, l'Evangelí ens orienta cap a Crist Jesús, que camina davant nostre. Al llarg de la seva vida, va experimentar la joia, però també la inquietud. I va patir una creixent hostilitat fins a la violència extrema de la creu. Tot i així, la mort no tingué la darrera paraula, ja que Déu el ressuscità i viu per sempre. Aquí rau allò inaudit de l'Evangelí. Els primers testimonis ens conviden a acceptar el risc de confiar en aquest missatge.

Crist continua avui acompanyant cada ésser humà, per comunicar a tothom l'amor sense límits de Déu. Per l'Esperit Sant, l'alè de Déu, Crist ens permet mantenir-nos dempeus i confereix a tota persona una dignitat irreductible.

No ens deixem impressionar per allò que ens ve de l'exterior; aollim també aquesta llum interior, aquesta confiança que anomenem fe.

Cercar un renovament en la pregària

Per tal d'acollir una nova mirada sobre la nostra vida, sobre els altres i sobre el món ens cal un camí personal. Això té lloc en el més íntim de nosaltres mateixos, quan acollim en la nostra vida la presència bondadosa de Déu. Es tracta d'un viratge interior, que l'Evangelí també anomena conversió, i que ens condueix a acollir el consol de Déu i a estimar més i més.

Tots podem buscar llocs i moments per viure aquest silenci interior, obrir un espai d'escolta i descobrir una comunió amb Déu. Jesús mateix havia convidat els seus amics a fer-ho així: «Quan preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t'hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més amagats.» (Mateu 6, 6)

Aquesta crida, avui en dia, ens pot semblar una mica a contracorrent. Travessem un període on les polaritzacions s'accentuen i les divisions s'agregen a les societats i, a vegades, fins i tot a les Esglésies i a les famílies. En aquest context, el soroll i les mentides sembla que sempre acabin guanyant per davant dels llargs processos de maduració interior.

És aleshores que la pregària esdevé encara més essencial: és font d'esperança, un camí d'assossec que ens fa capaços de guardar obertes les portes del diàleg, fins i tot amb aquells que s'oposen a nosaltres o que provenen d'horitzons diferents.

Caminar plegats

A la pregària personal s'afegeix una altra crida, la de caminar plegats amb els altres, amb vista a una fraternitat universal, de la qual busquem poder-ne discernir els signes. La vida interior no és una aspiració que es persegueixi en l'aïllament, sinó que es

perllonga en un procés comunitari amb aquells que comparteixen la mateixa recerca.

Comencem doncs fent créixer la unitat visible dels cristians! No tant per ser més forts davant un món hostil, sinó per alliberar la dinàmica de l'Evangelí. No cal esperar que totes les qüestions teològiques s'harominitzin per trobar-nos en una pregària comuna.

A vegades, quan ens trobem amb cristians de diferents confessions, prenem consciència de posicions que semblen incompatibles, i que, de fet, poden ser-ho, almenys en un pla conceptual. En lloc de situar-les en un primer pla, un altre enfocament és possible: començar una vegada i una altra per pregar plegats. Aquesta és una manera de viure la unitat que permetrà al poble de Déu d'avançar cap a una confessió de fe comuna.

Potser això també ens permetrà de fer evolucionar la nostra mirada sobre l'Església: podríem considerar-la encara més com la gran família d'aquells que escullen estimar seguint els passos de Crist? Per tal de ser ferment de pau, deixem d'alimentar les divisions entre nosaltres que ens duen en vies paral·leles que no es troben mai!

Aquesta recerca de la unitat visible cal que vagi acompanyada del reconeixement del mal que ha estat comès també en les nostres Esglésies i amb un compromís ferm per complir amb els canvis necessaris. Moltes persones han vist la seva confiança feta miques. També a Taizé, la confiança d'alguns ha estat traïda, en som ben conscients. La confiança és una realitat fràgil que necessita sempre ser renovada i reconstruïda; això només és possible per mitjà de l'escolta d'aquells que han estat ferits.³

3. A propòsit d'aquest tema, vegeu la declaració del germà Alois «A l'Església i a Taizé, el treball de recerca de la veritat ha de continuar», publicat en ocasió de la trobada europea de Rostock i accessible en línia a www.taize.fr/protection

Eixamplar l'amistat

Per tal de contribuir a una fraternitat universal, l'Església està cridada a ser un signe del regne de Déu que ve i a descobrir quina és la crida de l'Esperit Sant avui. Vet aquí algunes d'aquestes crides que cal que aprofundim junts.

- Avui, per molta gent, un sentiment de pertinença esdevé essencial per construir la pròpia identitat. No obstant això, aquest sentiment pot consolidar-se, no tant com una oposició conflictiva, sinó en el respecte i la trobada. Sí, cerquem aquesta part de veritat que hi ha en l'altre — sempre ens ajudarà a créixer.
- Un lloc de respecte mutu pot ser el diàleg entre creients de religions diferents. En el diàleg, l'obertura als altres és possible quan nosaltres mateixos ens trobem arrelats en la nostra tradició religiosa, com un arbre que necessita arrels profundes perquè les branques puguin créixer ben obertes. Una amistat autèntica és possible, fins i tot si inclou un cert dolor perquè l'altre no pot compartir totes les nostres conviccions més profundes.
- Molta gent sent amb dolor com el racisme i tota mena de discriminacions pesen sobre les relacions interpersonals i sobre tantes societats. Busquem plegats què pot ajudar-nos a canviar la nostra mirada sobre els altres, per exemple posant-nos a l'escolta d'aquells que han hagut de marxar del seu país d'origen. Acceptem aquesta part d'alteritat que fa valuosa cada trobada.
- Estem prou atents al clam de la Terra? Molt sovint, les nostres activitats i negligències malmeten el nostre meravellós planeta, ens ho recorden els desastres mediambientals i els fenòmens climàtics extrems que

darrerament s'estan multiplicant. És urgent recordar la responsabilitat confiada per Déu a la humanitat. Les decisions polítiques i econòmiques són imprescindibles. Però també cadascú de nosaltres pot simplificar la manera de viure i renovar la capacitat de meravellar-se davant de la bellesa de la creació.

- En el context de la guerra que colpeix Ucraïna i tants altres llocs arreu del món, algunes persones tenen dificultats per pregar; com si Déu fos absent o silencios davant del mal. I, tanmateix, en pregar per la pau, el sentit de la responsabilitat i la solidaritat envers tots els qui pateixen terriblement la tragèdia de la guerra es desvetllen en nosaltres. No es tracta de demanar una pau fàcil que doni la victòria a l'agressor, sinó una pau veritable i exigent que, per tal que perduri, ha d'anar unida a la justícia i a la veritat. Sí, pregar per la pau és més urgent que mai.

Per a aquells d'entre nosaltres que són creients, la confiança en Déu pot donar una esperança que és més forta que la por del futur. No pas una confiança ingènua, sinó la convicció, arrelada al nostre cor, que Déu actua en la seva creació, i que també ens crida a nosaltres a actuar-hi, assumint la nostra responsabilitat, per a nosaltres mateixos... i per a la propera generació.

Quan la pau sembla un ideal inaccessible, quan la violència esquinça la família de les nacions, quan perills de tota mena ens fan estremir, diguem-nos dins nostre: en una vida interior, per pobre que sigui, per una solidaritat amb els altres i una amistat que s'eixampla més i més, el Crist ressuscitat ve a trobar-nos. Ell ens canvia la mirada, ens ajuda a eixamplar-la i ens convida a fer passos endavant inesperats. Sabrem acollir-lo?

Together

Es prepara un esdeveniment per fer créixer la unitat visible dels cristians: «Together», una «trobada del poble de Déu». Tindrà lloc el 30 de setembre de 2023, a Roma i arreu del món. Més informació: www.together2023.net

La informació sobre les trobades a Taizé, les setmanes especials durant l'estiu i la propera trobada europea, que tindrà lloc a Ljubljana (Eslovènia) del 28 de desembre de 2023 a l'1 de gener 2024, es poden trobar a la pàgina web de Taizé: www.taize.fr